

Ljubica Arsić

BRUNHILDIN SAN

Zove se Brunhilda. Ima dugu plavu kosu i živi u zamku obraslom puzavicama. Dok šeta terasastim vrtovima, oko leja zbijenog cveća, velovi kojima je omotana lebde, dodirujući ružičaste vodopade. Velike grane palmi grebu osvetljen prozor zamka, gore na brdu do kojeg se stiže čim se prođe uboga kapela. Kreštanje paunova prati je u stopu sve do masivnih vrata iza kojih je, prostrt po krevetu, čeka svileni pokrivač, hladan poput noći oko sleđenih vodoskoka. Ona spava. Ona sanja dečaka u šarenom šortsu, koji drži tetku za ruku dok se usred podneva, kao žedni i umorni vojnici, povlače sa plaže pobeđeni suncem.

Tetka je prva primetila poslastičarnicu zaklonjenu prugastom tendom. Iz senke je virio izlog sa marcipanskim zekama i postrojenim mladencima od špinovanog šećera. Da popijemo limunadu, upitala je tetka, a njegov odgovor je pojurio pre pitanja. Što da ne, voleo bi limunadu, danas je mnogo plivao. Pre nego što su ušli, tetka je u platnenoj torbi između peškira, kreme, kamenčića koje je sakupljao po plaži pronašla češalj i doterala mu razdeljak.

Prvi put je video Brunhildu na slici u masivnom, zlatnom ramu, postavljenoj u poslastičarnici iznad krempita koje su zadrhtale dodirujući ukrućene piramide od grilijaša kad su on i tetka ušli i zatvorili vrata. Tetka je virnula kroz zavesice da osmotri ulicu koja se iza stakla izloga sužavala u kornet razgnjecanog neba. Dodirnula mu je šiljate lopatice tople od sunca, i dečak je okrenuo leđa kamenim balkonima koji su se zavrteli na vetru pomešavši nekoliko boja i oblika u staklenoj činiji kupa „rojal“ ukrašenog kandiranim trešnjama.

U hladovitoj poslastičarnici dočekao ih je miris drugačiji od onog koji su ostavili na ulici. Slatkasta aroma sladoleda od vanile budila je u dečaku želju za šećer-gradom. Seli su za sto pored ogledala da osmatraju vitrinu sa kolačima. Glazirani minjoni su polako gubili sjaj. Poslastičar je doneo limunadu i porcije sa kuglama sladoleda, dodavši preko dečakovog preliv od voćnog sirupa. Bili su sami u pustoj poslastičarnici. Tišina u kojoj su zujali frižideri naterala ga je da nekoliko puta zine kako bi izjednačio pritisak u ušima.

To je kao kad zaroniš i ostaviš iznad vode kupače i suncobrane poređane duž šljunkovitog žala strpljivo spiranog talasima. Sve odjednom zamre i ugasi se, a tamna senka tvog tela vuče te ka dnu. Ruke i noge postanu spore, ne hodaš nego te voda gura da lebdiš, usporava te kad hoćeš da potrčiš, kao kada te kroz san juri vojnik u čizmama, a ti ne možeš da pobegneš, samo ti mišići na nogama drhte od olovne snage. Slično travama koje si uznemirio mahanjem, slično pribiranju skakača na trambulini. A kad pogledaš dole, kroz vodu, sa dna sijaju trbusi zlatnih ribica kao Brunhildine potonule papuče.

Slika sa Brunhildom visila je iznad kokosovih poljubaca i kora za beze-tortu. Tu je svako mogao da je vidi čim uđe u radnju. Dečak se, zagledan u nju, trgao kad ga je poslastičar upitao da li mu se slika zaista dopada kad je tako dugo gleda. Zbunjeno je povukao šareni šorts do ispod grudi. Stideo se svog šarenog šortsu, jer je voleo jednobojne stvari, ali tetka ga je obasipala poklonima koji mu se nisu sviđali. Nije smeo da joj to kaže da je ne bi uvredio. Preterivala je sa majicama išaranim slikama cepelina i balona sa drečavim natpisima

Zaštitimo kitove, ili Medved Bruno spava do tri. Poslastičar ga je još uvek posmatrao, pokazujući prema slici dok je tetka tražila sitniš po novčaniku. Sviđa ti se?

Da, mislio je dečak. Sviđa mi se ta devojka Brunhilda, zamišljaću je pre spavanja.

Dodirivao joj je prste na nogama, klizave pužice koji u svoju spiralnu kućicu usisavaju srebrno trunje, naslanjao vrele obraze na njena kolena njuškajući meka udubljenja na čašicama, kao da je to dno prave čaše sa upravo popijenim malinovcem. Nasred trbuha je još jedna rupica, duboka jer je dopola zagurao prst osetivši kako unutra nešto drhti i vlaži, otkucava njegove drhtaje koji se iz glave spuštaju u stomak pa mora da ih umiruje i zaustavlja rukom. Koliko rupica ima Brunhilda! I sve su njegove da ih pipka i čuva. Dok mu je okrenuta leđima, među razmaknutim velovima dečak rukom prelazi preko čvrste obline na čijem dnu opipava meke kovrdže, slične mladoj morskoj sasi. Ponekad pomiriše pa opet vrati ruku, što brže da ne bi zaboravio put, a ona se trgne, znak da je negde pogrešio. U njemu se razleti mnogo vodenih svitaca. I njegove su noge razmaknute kao njene, jer još ne zna kako da savlada drhtanje ispod pokrivača, koje se pojača čim ugasi svetlo.

U mraku čuje disanje i mrmorenje što uznemirava srce da tuče sve jače, uplašeno nevidljivim pucnjem. Pada mu na pamet da je njegovo telo drugačije od njenog, sasvim drugačije jer je prepuno rogljeva i šiljaka koji treba da popune i stesne njenu mekoću, pećine zapljuskivane podzemnim morem, zelenom vodom u kojoj se ogleda dečakov lik. Od sada pa do kraja, zauvek drugačiji, i to ga ispunjava slatkim stidom i novom tajnom. Dečak opipava sebe kao da to radi ona.

Zatim nastaje slika: more je na žalost izbacilo njeno vlažno telo i ona leži nepomična, jer je velika vlažna glatka riba koju će sunce spržiti. Dečak trči da je spase. Uzima je sklisku u naručje, unosi je u more, brzo da se ne osuši. Voda mu pomaže da je pridržava na talasićima koji je oživljavaju. Zadrhtala je onom strujom kojom podrhtava more, priljubila se, obuhvativši ga kao ruka pesak. Voda se igra njenim grudima koje gurkaju dečaka, dve ružičaste lopte. Guraju ga da zaroni. Pod vodom je neverovatno lak, lebdi iznad Brunhilde, onda ispod, pokriven velikim belim telom kao dnom porinutog čamca, leži na njoj kao na belom kitu. Oseća nešto novo, što ne ume da opiše.

To je kao kad zaroniš i odjednom sve ono na obali, što je bilo podeljeno na svetlost, zvuk, boju i miris postane pod vodom jedno, a ti više nisi ono staro telo već se nalaziš u svim stvarima. Školjka si i kamen koji ne može da padne na dno, podiže se i spušta, ribice ga obilaze sa svih strana. Pesak si od kojeg na morskom dnu meduze i vlasulje prave kule stražare, gradove sa utvrđenjima, ne dozvoljavajući da voda raznese oblike i udubljenja ispunjena tvojim telom.

A kada je izronio, sve je opet bilo tu. Obalske svetiljke plovile su po moru protežući dugačke vratove prema brodogradilištu. Visoko u brdima, na magistrali, tutnjali su kamioni sa prikolicama. Turisti su se zaustavljali pored tezgji osvetljenih golom sijalicom. Preturali su po kutijama sa broševima i upaljačima, bojažljivo izvirujući prema zamračenoj bašti u kojoj je on sedeo, sećajući se, uz vino, kako je kao dečak, sa tetkom na opusteloj plaži, video galeba umazanog katranom.

Vino ga je uspavljivalo. Popio je dve gorke kafe i čašu mineralne vode. Oblaci popodnevnog neba sporo su se razilazili, još se sivkastvo, kućinasto pramenje vuklo preko mescica. Na ruci je svetlucao brojčanik sata, tetkin poklon za rođendan. Šaka je ležala na sto-

Ilu kao nešto tuđe, što je kelner, slučajno prolazeći, ostavio među čašama. Ponekad bi pogledao na sat osmotrivši svoju mršavu, preplanulu ruku. Preko mora klokotao je motor. Neki čamac se primicao molu.

Mladići iz orkestra, obučeni u crne majice, ispijali su pred poslednji nastup te večeri piće na račun gazde restorana. Samo što su počeli da sviraju, ona se pojavila sa drugaricom, prošla pored zelene ograde kosom dodirujući tamno lišće. Prišla je susednom stolu, prvo ga je malo osmotrila da vidi koliko se klati, zatim je sela povukavši stolicu u zaklon.

Poznao ju je po kosi, od poslednjeg kupanja još malo vlažnoj po krajevima, boje žutog limuna, koja je tako dobro pristajala njenim plavim ili crnim očima, nije video jasno, jer je Brunhilda sedela u mraku. Svaki čas je dodirivala naušnicu proveravajući da li je na mestu, kao što obično rade žene kad znaju da ih neko posmatra. Pokazujući brižljivo doterane nokte, zabacujući gustu plavu kosu kroz koju je prošao sav vetar leta, koja je uokvirivala njeno tamno i nepoverljivo lice.

Poslao je konobara da im odnese piće i one su ga pozvale za sto. Mnogo se bolje sećao Brunhildinog tela nego lica, ali sad je sve bilo tu, nije trebalo ničeg da se seća. Njena drugarica je uporno nameštala stolicu izvirujući prema ulazu u baštu. Verovatno je čekala nekog.

Čini mi se da smo se negde upoznali, rekla je Brunhilda. Zvuči pomalo glupo ono što će joj odgovoriti, ali istina je. Mi smo se negde sigurno sreli, odgovorio je. Pružio je prema njoj ruku, a ona ga je nestašno bockala noktima i nešto crtala po dlanu, dodirivala mesnate jastučice, prizivajući dečakovo drhtanje koje su na nebu obeležavala dva iskrzana oblaka. Ostali su sami za stolom, drugarica je nekud otišla ostavivši stolicu sa nogama duboko ukopanim u šljunak.

Pustio je da mu ispriča sve i nije je prekidao zamišljajući da bi takve reči mogao da izgovori njegov omiljeni pisac dok priča o Mauru koji ne može da preboli posrnulu Selinu, mrtvu, koja se i na nebu, u dimu jeftinih cigareta i prepečenih kobasica, podaje nepoznatim muškarcima. I ona je njega prepoznala, smeši se i dodiruje ga, bojažljivo se primiče i gurka ga vrhom sandale, poziva ga da se prošetaju pored mora.

Ugledavši srebrnu stenu, ona se hitro iza nje skriva. Brzo se svlači, baca stvari oko jer hoće da se kupa gola, po mesečini. Pomalo zbunjen, okreće glavu da je ne gleda. Čuje pljuskanje vode, ne vidi ali čuje kako joj se telo, uz bućkanje i penušanje, održava na površini mora koje i samo uranja u noć.

Čekao je naslonjen na stenu.

Postoji tačna linija na žalu do koje zapenjeno more dolazi, tu se za tren zaustavlja i opet se vraća. Setio se belog praška duž kuhinjskih zidova, kojim su tamanili bube, i svih letovanja na ostrvu, nasred zaliva potopljene jahte neke glumice. Kao dečak, ronio je oko plašeci se stvari razbacanih po dnu, šporeta sa razjapljenom rernom strašnijom od čeljusti ajkule. Čempresi. Ma gde bio, uvek je video čemprese. Odvajali su nebo od ostrva iz davnih detinjih letovanja, kada je mogao da ostavi sve i otplovi daleko od obale. Sada mora da se vraća, da se zadovolji malim zalivom i susednom obalom koja je tako blizu da, i kad se udalji, raspoznaje lica kupača i marke kola na magistrali. On voli nepregledno, teško more, koje se tamo daleko pretvara u obale i oblake.

Ispod čempresa, na starom kapetanskom groblju, treba da se seti i onih poljubaca bez stvarne želje, koje je uvežbavao sa Ivonom, svojom prvom devojkom. Jezik je skakao kao gušter po kačenju, opipavajući hladnoću zuba. Dodirivao je njene male grudi, kao što rade glumci u filmovima, prevlačeći rukom gore-dole, zastajkujući kod dugmeta. U tome nije bilo ničeg uzbudljivog. Ni onih grudi koje su iskočile iz bluze, ni vlažnih usta, ni stisnutih butina koje je pritiskao svojim. Njemu je trebalo mokro telo ribe-devojke, brodolomnice koje je more izbacilo na pusto žalo.

Ivona je sve unapred znala, pripremala se za sastanak pažljivo proučavajući savete iz časopisa, kako da drži glavu dok se ljubi, šta da uradi sa nogama, kada da zatvori oči, a kad da ih otvori, kojom rukom da mu miluje vrat. Dok je sa njom vežbao poljupce, zamišljao je da se ljubi s Brunhildom koju je jednom video među puzavicama, na jeftinoj reprodukciji u poslastičarnici. Žuti rakovi na Ivoninom kupaćem kostimu kleštima su ubacivali modle za pesak u crvene i zelene kofice. Uvek bi iz daljine prepoznao njen peškir sa leopardom koji se provlači kroz ševanje osmatrajući vrhove Kilimandžara. Ivonina mama radila je u Nemačkoj, sa njegovom tetkom. Obe su se oblačile na sezonskim rasprodajama robnih kuća, šarenele su se poput ratnog prizora iz filmskog studija.

Posle nekoliko sastanaka na kapetanskom groblju, bežao je od Ivone tražeći napuštena mesta i plaže. Pokušavao je da morskom vodom ispere ukus koji mu je ostavila u ustima. Kada je jednom, usred poljupca, krišom otvorio oči, video je da Ivonini kapci nisu spuštene do kraja, već zenice, kao kod mesečarke, polako klize preko beonjača. To ga je tada potpuno ukočilo, kao što se sad skamenio bez daha, videći da iz mora ne izlazi Brunhilda koju je noćima dodirivao, već nešto što nije ni žena ni muškarac. Ide ka njemu naslonjenom o srebrnu stenu oko koje su razbacane šarene ženske prnje i pokvašena plava perika.